

Úvod

Knihu jsem rozštěpila na tři ucelené celky, které na sebe volně navazují. Co mě k tomu vedlo? Původně vůbec nic, cesta k tomuto pojetí se mi ukázala sama, já ji jen následovala.

Co je ale pro čtenáře důležité – najdete zde na jednom místě zhruba polovinu lidského života. Každý se může najít v nějaké mé vzpomínce, nechte se nést na vlnách a najděte inspiraci pro své lepší já.

Ať je vám moje kniha milým a veselým společníkem na cestě životem. Ať vám pomůže najít cestu k tomu, jak být šťastní, mít se rádi takoví, jací jste, a umět pochopit umění žít přítomným okamžikem.

Život by se měl brát s úsměvem. Přestože nemůže být každý den ideální, měli bychom ho umět prožít, jako by byl ten poslední. A k tomu by měla tato kniha přispět každému dychtivému čtenáři – pozastavit se, pobavit se, zamyslet se.

Tady a teď máte moc ve svých rukou, je zcela na vás, jakým způsobem budete chtít prožít s mojí knihou přítomný okamžik.

Kniha první: BERTÍK a já

Proč psát knihu o psovi?

Protože jsme národ pejskařů.

Protože byl pro mě Bertík jeden z osudových „mužů“ mého života.

Protože co je dnes, v hektické době, cennější než udělat si čas na zábavu? (A já se při psaní vzpomínek rozhodně bavila, tak to přeju i vám.)

Snad stokrát jsem se nechala pobavit nezapomenutelnou knihou mojí „srdcové“ spisovatelky Zdeny Frýbové, a protože tak, jak Robin (a jeho následovníci) obohatil její život, tak Bertík obohatil ten můj. Zemřel sice dříve, než jsem nabyla plné „rozumové“ dospělosti, ale formoval můj život od mých osmi do dvaceti let, takže byl mým zvířecím průvodcem dospívání – od dětské naivity přes navazování trvalejších sociálních kontaktů až po poznávání sexuality.

Vrchol toho, co mi mohl dát, bylo naučit se láskyplné péči k neláskyplnému tvorovi (což, jak dnes chápu, se může hodit i rodičům dětí) a naučit se i lásce a důvěře k sobě sama (bez čehož by, věřte, tato kniha nevznikla, protože to s sebou nese i dodání jisté míry sebevědomí, kterého měl Bertík, na rozdíl ode mě, nadmíru).

Důkazem toho, jak důležitý pro mě Bertík byl, je fakt, že můj empatický manžel, když jsem hořce oplakávala jeho smrt (Bertíkovu, ne manželovu, manžel ještě našťěstí žije, i když tvrdí, že život se mnou je těžký, tak věřím, že ještě dlouho žít bude), nechal v práci zalaminovat Bertíkovu fotku s pár jeho chlupy se slovy, že technologie určitě časem pokročí tak, že Bertík, když budu chtít, jednou znovu laboratorně „ožije“. Tak mám tedy, kdyby se mi jednou po něm hodně stýskalo, uchované jeho DNA... Mám to schované do dnes, již více než 15 let po Bertíkově smrti.

Kdo v této knize čeká zábavné historky pro odlehčení volného času, nebude zklamán. Kdo bude hledat hlouběji, může najít i něco víc, což chci zachovat jako autorský punc napříč celou mojí tvorbou.

Tak jako bylo dětství s Bertíkem začátkem mého života, je i tato kniha pro mě začátkem mé tvorby a nového životního období.

Přidejte se a vstupte se mnou do nové životní etapy.

Amor

Začátek našeho vztahu byl zajímavý. Kdy jsme se vlastně spatřili poprvé? To si pamatuju zcela jasně – bylo mi dvanáct, měla jsem rovnátka a vůbec dost mindráků ze svého vzhledu. A vůbec jsem nečekala, že návštěva u nějaké vzdálené příbuzné přinese něco zajímavého. Jenže na té návštěvě byl i její syn s rodinou. No a jeho rodina nebylo nic jiného než dva pěkní kluci. Tipovala jsem je tak na sedmnáct, ukázalo se, že staršímu Pavlovi je dvacet pět a mladšímu Petrovi dvacet dva. Oba měli pěkné modré oči, ale mně se více zalíbil starší Pavel, protože se na mě i přes můj rovnátkový úsměv pěkně usmíval (alespoň ze zdvořilosti), kdežto Petr byl takový otrávený „žabák“.

Scéna dne byla, když jejich babička vkročila do místnosti (dospělí seděli v pokoji vedle, my „omladina“ jsme se bavili v druhém pokoji), ukázala na mě prstem a řekla: „Pěťo, tuhle si jednou vezmeš.“

Jak ji to napadlo, to se mě neptejte, Petr mě každopádně na to konto ironicky zkoukl (fakt tenkrát nebyl zdvořilý) a otráveně řekl: „Tak to určitě.“

Víc trapné to pro mě být nemohlo. Ale kdybych tušila, jak to dopadne, myslím, že bych tenkrát cítila velké zadostiučinění...

Po cestě domů jsme s mámou v autě polemizovaly, že ten Pavel je hezký a hodný kluk, ale o dost starší, tak jsem zatím myšlenky na „vdavky“ odsunula stranou, základní kámen mého osudu byl ale položen.

Ještě teď mě hřeje na duši, jak se situace pěkně obrátila, když jsme se po třech letech viděli u babičky podruhé.

Já měla dole rovnátka, končila jsem devátou třídu a řekla bych, že jakožto mladinká slečna jsem zažívala nejkrásnější období života (minimálně, co se vzhledu týče). Osud si asi řekl – buď ulovíš chlapa teď, nebo nikdy.

Seděli jsme (já, Petr, Pavel a můj brácha Kuba) zase v tom pokoji jako minule, dospělí zase vedle. Celkem pěkně jsme se bavili a Petr (který se mi najednou líbil víc než Pavel) najednou povídá: „Nechce se jít někdo projít ven?“ No jo, já vím, že jsem měla vyskočit, že samozřejmě ano, jaká šance být s ním sama! Ale jakožto mladé tele jsem hubu neotevřela a stydlivě tam seděla a čekala. Na co, to fakt nevím.

Díkybohu situaci zachránil Kuba, kterému se ven na vzduch chtělo (nebo viděl příležitost, jak mi najít konečně někoho pořádného a vykopat mě z domu, potažmo ze společného pokojíčku).

Z té procházky vznikly pro mě dva důležité milníky.

Hned jak jsme vyšli, Petr toho okamžitě využil a začal mi oprašovat zadek se záminkou, že je potřeba něco očistit na kalhotách. To se mi sice jakožto náš první pěkný kontakt (když nepočítám podání ruky) líbilo, ale trvalo to moc krátce, a já navíc pořád přemýšlela, jestli se mu líbím, nebo ne. Nicméně telefonní čísla jsme si na sebe na konci návštěvy dali. A jak to dopadlo? Asi týden po návštěvě mi Petr napsal, že mám pěkný zadeček, a víc už si nepamatuju, to mi pro začátek jako důkaz toho, že mu nejsem úplně lhostejná, stačilo...

Druhý poznatek z dané „výpravy“ byl pro mě méně libý. Šli jsme kolem dětského hřiště a Petr to okomentoval slovy: „Pěkné maminky.“ Žárlivost mi zatemnila mozek a říkala jsem si, že to bude pěkný chlívák, když se neudrží ani při pohledu na hrající si děti.

Všechno naruby tu je

Zajímavé je, že spousta lidí dnes řeší, jak být šťastnější, ale co to pro jednu vzít z jiného úhlu pohledu – snažit se přijít na to, jak být méně nešťastní?

Takže je to jasné – přestanu řešit s věkem přibývajícím obsah tuků v těle a bude mi hned lépe. Nedám na tlak okolí – všichni jsou dnes mladí, krásní, mají perfektně fungující rodiny – alespoň „virtuálně“ to tak vypadá. A jen co se vypne záznam, je realita jiná.

Perfektně to vystihuje můj zážitek s kolegou – volal mu šéf, kolega cukroval: „Ano pane Veselý, jistě, pane Veselý...“ A hned jak zavěsil, ulevil si: „Debil jeden.“

Přetvářka je další zábranou v cestě ke spokojenému životu, protože jsme ve stresu, ať chceme, nebo ne. Kolika lidem už se stalo, že toho „debila“ řekli dříve, než položili telefon, to se prostě stává, když mozek předběhne tělo.

A je moc důležité neplést si svoje štěstí se štěstím ostatních.

Asi každá matka od rodiny je šťastná, když jsou všichni členové rodiny spokojení, ale cesta, jak je udělat šťastnými, je někdy složitější. Dcera je spokojená, že má jedničky, ale baví ji škola, na kterou chodí? Manžel je spokojený, že má uvařeno, ale nešel by raději někdy pro změnu s námi do restaurace?

A taky hahá, co nás vlastně činí šťastnými? Musíme mít uvařeno, uklizeno, šťastné děti a partnery, přinést do domácnosti nějaké peníze, a když zbyde chvilka, tak se večer chvilku zamyslíme (pokud námahou z toho, jak činíme šťastnými všechny okolo, neusneme).

Došla jsem k tomu, že musím být sama šťastná, a teprve potom učiním šťastným i zbytek rodiny. Dala jsem si do diáře každodenních povinností, že udělám něco, co mně samotné ten den vykouzlí úsměv na tváři.

Tak jsem si řekla, že každý den napíšu alespoň kousek, i kdyby jen řádek, protože to mě momentálně dělá šťastnou... A co vy?

Kult mládí

Nebo spíše strašák stárí? Jojo, každého to jednou čeká. Instruktorka jógy nás na jedné z lekcí ujišťovala, že to je jediná spravedlnost života – že nikdo nemládne (až na jednoho miliardáře, který si prý všemožnými nesmysly snižuje biologický věk, ale jeho denní rozvrh bych nechtěla, to radši umřu zchátralá).

Jedna moje kolegyně, která je ve věku mých rodičů, mi vyčítá, že upřednostňuju své mládí, ale není to pravda, jen to chce umět brát život s humorem. Prostě jen občas blbě kecám. Když jsme se viděly po dlouhé době a já byla upřímně nadšená, že se od minula nezměnila (někdy člověk po letech druhého nepozná) a slušelo jí to, tak jsem ji pochválila, jak na svůj věk dobře vypadá. Chyba, ten „věk“ jsem si měla odpustit. Ukazuje to, že mládí vs. stárí je častým důvodem někdy zbytečných konfliktů.

Říká se, že mládí by mělo umět užívat zkušeností stárí. Ve výsledku si to stejně každý musí odžít po svém.

Co mi na dnešní době přijde fajn, je, že některé babičky odhodily šátky a umí si podzim života užít.

Ani já neházím flintu do žita a věřím, že ať jednou přijde cokoliv, i stárí umí být zábavné.

Jako když bratr jednou, když jsme obědvali u babičky, na ni do kuchyně zavolal: „Babi, podej mi kečup!“ (měla v bytě mezi obývacím a kuchyní takové praktické „výdejní okénko“). Babička na to z kuchyně zařvala: „Co?“ Bratr se nevzdal (byl líný se zvednout) a ještě hlasitěji zavolal: „Podej mi kečup!“ Babi na to opět: „Cóó?“ A brácha už to jakožto správný cholerik nevydržel a odpověděl potichu pod vousy: „Hovno.“

Načež se z kuchyně ozvalo: „Jaké hovno?“

Obsah

Kniha první: BERTÍK a já	5
Část první: <i>Sny se mají plnit (nejen o Vánocích)</i>	7
Cesta k Bertíkovi	7
První očuchání.....	13
Odpor je marný	15
Medailonek.....	19
 Část druhá: <i>A co bylo dál (jenom vítr...)</i>	25
Psychoterapie	25
Kde domov můj	27
I cesta je cíl	29
Nový revír.....	32
Soudruh	34
Zachránce	38
Máša	41
 Část třetí: <i>Láska je láska</i>	43
První polibek.....	43
Ať žije puberta.....	46
Školní lásky.....	49
Sexuální vzor	51
Kiwi	53
Konec dobrý, všechno dobré.....	55
 Kniha druhá: Manžel a já	57
Amor	58
Bingo	60
Burty.....	62
BMI.....	64
Dovětek.....	66
Knihomol.....	68
Nikotin	69
Puzzle	71
Rodičovství.....	73
Sex	74
Sportem ku zdraví	75

Valčík.....	77
V dobrém i ve zlém	79
Wellness	80
Zazvonil zvonec.....	81
Kniha třetí: Já a já	83
Bilance.....	84
Ú(ná)vod	85
Všechno naruby tu je	87
Den blbec.....	88
Kult mládí.....	90
Pověry	91
Optimismus.....	92
Smíchem ke zdraví a trvalé invaliditě.....	93
Podzim	94
Dokolečka dokola.....	95
Na život a na smrt.....	96
Paradox lží	97
Rozum a cit.....	98
Vnitřní dítě	99
Život mě baví	100
Budiž ti země lehká	103
Námraza.....	105